

DID I MENTION I MISS YOU?

*Voor alle Tylers en Edens
No te rindas*

1

Het water is koud, maar toch weerhoudt me dat er niet van om erin te lopen, ook al is het maar tot mijn enkels. Ik heb mijn Converses in mijn hand, de veters om mijn vingers gedraaid, en de wind wakert aan, zoals altijd. Het is te donker om veel op zee te kunnen zien, maar om me heen hoor ik de branding van de oceangolven, en ik vergeet bijna dat ik niet alleen ben. Er is ook het geluid van vuurwerk en van pratende en lachende mensen, die feestvieren en uitgelaten zijn. Ik vergeet bijna, heel even maar, dat het Onafhankelijkheidsdag is.

Er rent een meisje voorbij, door het water, waardoor de rustige, fijne sfeer verstoord wordt. Ze wordt achternagezeten door een jongen. Haar vriendje waarschijnlijk. Hij spettert mij per ongeluk nat in het voorbijgaan, en lacht hardop voordat hij het meisje pakt en haar tegen zich aan trekt. Ik knars mijn tanden voor ik het zelf in de gaten heb, en knijp hard in mijn veters. Die twee zijn ongeveer van mijn leeftijd, maar ik heb hen nooit eerder gezien. Ze komen waarschijnlijk uit een andere stad hier in de buurt, en zijn voor Onafhankelijkheidsdag naar Santa Monica gekomen. Geen idee waarom. Onafhankelijkheidsdag stelt hier niets voor. Vuurwerk is illegaal, wat ik de op één na grootste bullshit ooit vind; alleen het verbod op zelf mogen tanken in Oregon is belachelijker. Er is hier dus geen vuurwerk, dat is er alleen in Marina del Rey ten zuiden van hier en ten noorden in Pacific Palisades, en dat is vanaf hier wel te zien. Het is na negenen 's avonds, dus het is net begonnen. De kleuren verlichten heel in de verte de hemel, klein en onduidelijk,

maar het is voldoende om de toeristen en de plaatselijke bevolking tevreden te stellen.

Het stelletje staat inmiddels te zoenen in het water, in het donker, in de lichten van Pacific Park. Ik wend mijn blik af. Ik loop weg van de pier, waad langzaam door de Stille Oceaan, weg van alle Onafhankelijkheidsdagdrukte. Op de pier zijn veel meer mensen. Hier op het strand is het niet zo druk, dus ik kan ademhalen. Dit jaar heb ik het niet zo op Onafhankelijkheidsdag. Er kleven te veel herinneringen aan waar ik niet aan wil denken, dus loop ik verder, steeds verder weg langs de kust.

Ik stop als ik Rachael mijn naam hoor roepen. Ik was een beetje vergeten dat ik stond te wachten tot ze terugkwam. Ik draai me in het water om naar mijn beste vriendin, die half springend, half rennend naar me toe komt. Ze heeft een bandana met het motief van de Amerikaanse vlag om haar hoofd geknoopt en ze heeft twee sundaes bij zich. Ze verdween een kwartiertje geleden naar Soda Jerks, dat, net als de meeste tentjes op de pier, langer open is dan normaal.

‘Ze gingen net dicht,’ zegt Rachael, enigszins buiten adem. Haar paardenstaart zwaait rond haar schouders als ze tot stilstand komt en me een sundae overhandigt, maar eerst likt ze wat gesmolten ijs van haar wijsvinger.

Ik loop het water uit, naar haar toe en bedank haar glimlachend. Ik ben de hele avond al stil en ik kan het niet opbrengen om te doen alsof er niets aan de hand is, alsof ik blij ben, zoals iedereen. En dus pak ik met mijn vrije hand de sundae aan, mijn rode Converses nog steeds in de andere – rode schoenen, vaderlandslievender word ik vandaag niet – en laat mijn blik vlug over het ijsje glijden. Het heet Toboggan Carousel, naar de gelijknamige draaimolen in de Loeff Hippodrome op de pier. Soda Jerks zit op de hoek. In de drie weken dat ik thuis ben, hebben we meer dan eens ijs gehaald. Sterker nog, we halen tegenwoordig vaker ijs dan koffie. Veel troostrijker.

‘Iedereen is op de pier,’ brengt Rachael me in herinnering. ‘Mis-

schien kunnen wij ook beter gaan.’ Ze klinkt bijna op haar hoede als ze het voorstelt, alsof ze verwacht dat ik haar meteen onderbreek om nee te zeggen. Ze kijkt met haar blauwe ogen naar haar ijsje en schept er vlug een flinke hap uit.

Terwijl ze die doorslikt, glijdt mijn blik over haar schouder naar de pier. Het Pacific Wheel doet de jaarlijkse Onafhankelijkheidsdagshow; de duizenden ledlichtjes maken verschillende patronen in de kleuren rood, wit, en blauw. De show begon even na achten, bij zonsondergang. We hebben toen een paar minuten staan kijken, maar het ging ons al snel vervelen. Ik slik een zucht in en kijk naar de promenade. Het is er veel te druk, maar ik wil Rachael’s geduld niet nog meer op de proef stellen, dus zeg ik ja.

We lopen terug en steken het strand over, zigzaggend tussen de mensen door die een avond in het zand doorbrengen, en lepelen in stilte onze ijsjes uit de plastic bakjes. Na een paar minuten stop ik om mijn schoenen weer aan te trekken.

‘Heb je Meghan al gevonden?’

Ik kijk naar Rachael terwijl ik mijn veters wegstop. ‘Nog niet gezien.’ Eerlijk gezegd heb ik ook niet gezocht. Hoewel we al lang vriendinnen met Meghan zijn, is ze ook niet meer dan dat. Gewoon een vriendin. Maar ze is deze zomer ook thuis, dus doet Rachael haar best om ons trio in ere te herstellen.

‘We vinden haar wel,’ zegt ze, en ze verandert meteen van onderwerp door eraan toe te voegen: ‘Wist jij dat het reuzenrad dit jaar blijkbaar is geprogrammeerd met een nummer van Daft Punk?’ Ze huppelt voor me uit, draait zich weer om, en komt abnormaal slingerend weer terug. Ze grijpt mijn vrije hand, trekt me naar zich toe, en met een stralende, brede grijns draait ze me in het rond. Met tegenzin dans ik met haar mee, ook al is er geen muziek. ‘Nieuwe zomer, nieuwe kansen.’

Ik trek voorzichtig mijn hand los zodat mijn ijsje niet valt, en kijk haar aan. Ze zwiert nog steeds, en danst op wat voor liedje ze ook in haar hoofd heeft. Als ze haar ogen sluit en weer ronddraait,

denk ik aan wat ze net zei. *Nieuwe zomer, nieuwe kansen.* We zijn al vier zomers beste vriendinnen, en ondanks een kleine ruzie vorig jaar, zijn we nog steeds even close. Ik wist niet zeker of ze me mijn fouten ooit zou vergeven, maar dat deed ze wel. Ze liet het los omdat er belangrijkere dingen waren. Zoals mij van ijs voorzien, en me ter afleiding meenemen op tripjes in de buurt, om me uit mijn dip te halen. Ze is er voor me als ik haar nodig heb. Ondanks het feit dat ik naar Chicago moest voor mijn propedeuse, zijn we nog steeds beste vriendinnen. Nu ik tot september terug ben in Santa Monica, zien we elkaar maandenlang.

‘Je staat voor lul,’ zeg ik tegen haar. Mijn mondhoeken krullen omhoog als haar ogen open schieten en ze blozend om zich heen kijkt. Verscheidene mensen hebben haar gedans zonder muziek gadeslagen.

‘Hoogste tijd om ervandoor te gaan,’ fluistert ze. Ze pakt mijn pols weer beet en zet het op een rennen. Ze trekt me mee over het strand, zand om zich heen schoppend, ons gelach galmt om ons heen; ik heb geen andere keus dan met haar mee te rennen. We lopen niet ver, maar een paar meter, genoeg om bij haar toeschouwers vandaan te komen. ‘Om mezelf goed te praten,’ snuift ze, ‘op Onafhankelijkheidsdag mág je voor lul lopen. Dat is een overgangsrte. Het benadrukt dat we in een vrij land leven. Je weet wel: we mogen doen wat we willen.’

Was dat maar zo. Als ik iets geleerd heb in mijn negentienjarige bestaan, dan is het wel dat we absoluut niet mogen doen wat we willen. We mogen niet zelf tanken. We mogen geen vuurwerk afsteken. We mogen geen overtredding begaan. We mogen niet met onze stiefbroer zoenen. We kúnnen het wel doen, maar alleen als we dapper genoeg zijn om de gevolgen onder ogen te zien.

Ik kijk Rachael met rollende ogen aan als we de trap naar de pier op lopen en de muziek uit Pacific Park geleidelijk aan steeds harder wordt naarmate we dichterbij komen. Het reuzenrad flikkert nog steeds rood, blauw en wit. De rest van het pretpark is eveneens ver-

licht, zij het minder vaderlandslievend. We banen ons een weg over de bovenste verdieping van het parkeerterrein op de pier, wurmen ons tussen auto's door die te dicht op elkaar staan, als ik Jamie zie. Samen met zijn vriendinnetje Jen. Ze hebben nu bijna twee jaar iets met elkaar. Hij heeft haar in een hoek van het parkeerterrein tegen een oude, gedeukte Chevy gedrukt. Ze staan te vrijen. Uiteraard.

Rachael ziet hen denk ik ook, want ze blijft naast me stilstaan om het tafereel gade te slaan. 'Ik heb gehoord dat hij nogal een reputatie heeft,' mompelt ze. 'Een soort miniatuur van zijn broer toen hij zo oud was.'

Ik kijk Rachael bijna automatisch waarschuwend aan als ze het over Jamies broer heeft, die ook mijn stiefbroer is. We praten niet over hem. Zijn naam wordt niet uitgesproken. Niet meer. Rachael ziet mijn gespannen, strakke blik, want als ze haar fout inziet, gebaart ze vlug dat het haar spijt en slaat haar hand voor haar mond.

Ik ontspan een beetje en kijk weer naar Jamie en Jen. Ze staan nog steeds te zoenen. Ik rol met mijn ogen en gooi de rest van mijn ijsje in de dichtstbijzijnde vuilnisbak, schraap mijn keel, en gil: 'Niet vergeten te ademen, Jay!'

Rachael lacht binnensmonds en slaat speels op mijn schouder. Als Jamie opkijkt, met glimmende ogen en zijn haar door de war, zwaai ik naar hem. In tegenstelling tot Jen, die het liefst zou sterven van schaamte zodra ze me ziet, is mijn stiefbroer over de zeik, zoals altijd als ik iets tegen hem probeer te zeggen.

'Fuck you, Eden!' brult hij over het parkeerterrein, en zijn hese stem weerkaatst tussen de auto's. Hij grijpt Jens hand beet, draait zich om en trekt haar in tegenovergestelde richting mee. Hij heeft zeer waarschijnlijk erg zijn best gedaan om Ella de hele avond te ontlopen, want als je graag wilt rotzooien met je vriendinnetje, is je moeder wel de laatste door wie je gezien wilt worden.

'Praat hij nog steeds niet met je?' vraagt Rachael als ze uitgelachen is.

Schouderophalend loop ik verder en haal mijn vingers door mijn haarpunten. Het komt nu tot onder mijn schouders. Ik heb het afgelopen winter afgeknipt. ‘Vorige week vroeg hij of ik het zout kon aangeven,’ zeg ik. ‘Telt dat ook?’

‘Nee.’

‘Dan praten we nog steeds niet met elkaar.’

Jamie is niet bepaald dol op me. Niet omdat hij zeventien is en sinds vorig jaar acute gedragsproblemen heeft, maar omdat hij me niet kan luchten of zien. En zijn oudste broer ook niet. Hij kan ons allebei niet uitstaan, en hoe vaak ik hem er ook van probeer te overtuigen dat hij zich nergens meer druk om hoeft te maken, hij weigert me te geloven. Meestal onderstreept hij dit door weg te stormen en met een paar deuren te slaan. Ik slaak gefrustreerd een zucht als Rachael en ik naar de hoofdpromenade lopen, waar het nog steeds zo druk is als een paar uur geleden. Er zijn veel ouders met kleine kinderen en veel honden die opzij moeten voor de wandelwagens. Er zijn veel jonge stelletjes, zoals het paar op het strand, in het water. Ik kan er niet naar kijken. Het handje vasthouden en geglimlach bezorgen me een knoop in mijn maag. Ik voel geen vlin-ders, maar buikpijn. Uitgerekend vandaag, uitgerekend hier, haat ik ieder stel dat ik zie.

Rachael blijft na een tijdje even staan om te kletsen met een paar meiden die ze van de middelbare school kent. Ik herinner me hen vaag, kwam hen jaren terug tegen in de gang of op de promenade. Ik ken hen niet. Maar zij kennen mij wel. Iedereen kent me. Ik ben die ene. Je weet wel, Eden. Ik ben het meisje dat door iedereen vuil aangekeken wordt, het meisje om wie altijd en overal gelachen en gegniffeld wordt. En nu dus ook. Hoe vriendelijk ik ook glimlach naar die meiden, het wordt niet beantwoord. Ze kijken me allebei boos vanuit hun ooghoek aan, en draaien zich van me af, sluiten me volledig buiten. Ik pers mijn lippen op elkaar en kruis mijn armen voor mijn borst, en schop tegen de planken onder mijn voeten terwijl ik wacht tot Rachel is uitgepraat.

Dit gebeurt elke keer als ik in Santa Monica ben. Ze vinden mij hier niet meer leuk. Ze vinden me gek en vreemd. Er zijn een paar uitzonderingen, zoals mijn moeder en Rachael, maar dat is het wel zo'n beetje. De rest veroordeelt me zonder het hele verhaal te kennen. Thanksgiving vorig jaar was het ergst. Het was de eerste keer dat ik thuiskwam sinds ik in september naar de universiteit ging, en het nieuws had zich als een lopend vuurtje verspreid. Dus toen het Thanksgiving was, wist iedereen het. Aanvankelijk wist ik niet wat er aan de hand was en waarom iedereen zo raar deed. Ik wist niet waarom Katy Vance, bij wie ik in de klas zat, naar de grond keek en haar hoofd afwendde toen ik naar haar zwaaide. Ik wist niet waarom het meisje achter de kassa in de supermarkt naar haar collega lachte toen ik wegging. Ik had geen idee waarom ze dat deden, daar kwam ik pas achter toen ik op zondag op LAX zat te wachten tot ik aan boord kon van mijn vlucht naar Chicago, en een meisje dat ik nooit eerder gezien had, fluisterend vroeg: 'Jij bent toch dat meisje dat iets met haar stiefbroer had?'

Rachael blijft niet lang staan kletsen. Ze kijkt elke paar seconden omzichtig naar me, alsof ze probeert in te schatten of het goed met me gaat, en ook al haal ik nonchalant mijn schouders op om haar ervan te verzekeren dat er niks aan de hand is, ze houdt het kort en zegt tegen de meiden dat we ergens hebben afgesproken, ook al is dat niet zo. Daarom houd ik zo van haar.

'Oké, daar praat ik dus niet meer mee,' verklaart ze kordaat als de meiden weg zijn, en ze gooit haar ijsje in de vuilnisbak zodat ze een arm om me heen kan slaan. Ze draait me naar Pacific Park, maar zo snel dat ik er bijna een whiplash aan overhoud.

'Echt, het interesseert me niet meer,' probeer ik haar duidelijk te maken. We lopen richting de drukte, die mee blijkt te vallen als we er middenin staan, en ik laat me meevoeren over de promenade.

'Oké,' zegt Rachael op een toon waaruit blijkt dat ze me niet gelooft.

Net als ik erop wil doorgaan, en wil zeggen dat het echt, echt,

écht oké is, wordt voor ik mijn mond open kan doen mijn aandacht ergens door getrokken. Jake Maxwell verschijnt uit het niets en komt voor ons staan, zodat we geen kant op kunnen. We kennen hem nog langer dan Meghan, en we hebben hem vanavond al gesproken. Een paar uur geleden, toen hij nog redelijk nuchter was. Dat kun je nu niet meer zeggen.

‘Daar zul je ze hebben!’ Hij grijpt naar onze in elkaar verstrengelde armen, trekt ons uit elkaar, pakt onze handen en drukt een natte zoen op onze knokkels.

Het is de eerste zomervakantie dat Jake uit Ohio komt, en toen we hem daarstraks tegenkwamen, voor het eerst in twee jaar, was ik verbaasd te zien dat hij een baard heeft, en hij was nog veel verbaasder dat ik nog steeds in Santa Monica woon. Hij dacht op de een of andere manier dat ik eeuwen geleden was terug verhuisd naar Portland. Los van zijn baard en die aanname is hij niks veranderd. Hij is nog steeds een versierder, en doet nog steeds geen enkele moeite dat te ontkennen. Toen Rachael vroeg hoe het met hem ging, zei hij dat het niet al te best ging, omdat zijn vriendinnen het allebei hebben uitgemaakt en hij nog steeds niet weet waarom. Ik heb wel een idee.

‘Waar haal je dat bier toch steeds vandaan?’ vraagt Rachael, en ze trekt haar neus op als ze haar hand lostrekt. Ze moet boven de muziek van Pacific Park uit zien te komen.

‘TJ,’ zegt Jake. En voor het geval dat nog niet duidelijk genoeg is, rolt hij over zijn schouder kijkend met zijn ogen. Hij steekt zijn duim naar achteren en wijst in de verte. TJ heeft een appartement aan zee. Alsof ik dat ooit zou kunnen vergeten. Mijn maag draait zich om bij de gedachte. ‘Hij heeft me hierheen gestuurd om de troepen te verzamelen. Hebben jullie zin in een afterparty?’ Hij begint te stralen bij dat laatste woord en ik heb er moeite mee zijn hemdje serieus te nemen. Er staat een adelaar op. Die op de Amerikaanse vlag staat. Met aan zijn poten in hoofdletters: FREEDOM. Het ziet er volslagen belachelijk uit, maar niet zo belachelijk als de tijdelijke tattoo van een adelaar die hij trots op zijn linkerwang

heeft aangebracht. Ik begin me af te vragen of hij niet meer opheeft dan alleen bier.

‘Afterparty?’ eechoot Rachael. We kijken elkaar aan en ik zie meteen aan haar blik dat ze daar wel zin in heeft.

‘Ja,’ zegt Jake heel erg enthousiast als hij door zijn baard naar ons grijnst. ‘Hij heeft vaatjes en zo! Kom op, het is Onafhankelijkheidsdag. Het is weekend. Jullie moeten komen. Iedereen is er.’

Ik frons. ‘Iedereen?’

‘Tj en alle andere gasten, Meghan en Jared, Dean komt straks, Austin Camer volgens mij ook...’

‘Ik kom niet.’

Jake stopt met praten en zijn grijns verandert in een fronsende blik. Hij kijkt Rachael aan, en ik weet zeker dat hij zojuist met zijn ogen rolde. Als zijn bloeddoorlopen ogen mij weer aankijken, pakt hij me voorzichtig bij mijn schouders en schudt me heen en weer. ‘Halloooooo?’ Dramatisch zet hij grote ogen op en doet net alsof hij me aandachtig bestudeert. ‘Waar is Eden verdomme gebleven? Ik weet dat ik je heel lang niet gezien heb, maar zo saai kan een mens in twee jaar tijd toch niet worden?’

Chagrijnig schud ik me los en ik doe een stap naar achteren. Omdat we niet echt close zijn, of eigenlijk helemaal geen vrienden meer zijn, vind ik het niet nodig om tekst en uitleg te geven. En dus houd ik mijn mond, staar naar mijn Converses en hoop dat Rachael me zoals gewoonlijk redt, want ze doet de laatste tijd niet anders. Ik vertrouw erop dat zij iedereen vertelt dat ik niet écht iets had met mijn stiefbroer, en dat ik dat ook nooit zal krijgen. Ik vertrouw erop dat ze me redt uit situaties waarin ik Dean kan tegenkomen. Ik schaam me nog steeds te erg voor alles wat er gebeurd is om hem onder ogen te komen, en ik betwijfel of hij me wel wil zien. Niemand wil zijn ex zien, helemaal niet eentje die vreemdging.

Ook nu weer hoor ik Rachael tegen Jake zeggen: ‘Als ze geen zin heeft, hoeft ze toch niet te gaan?’ Ik staar naar mijn schoenen,